

איהלן איזון ור' ה' (ב)

מבאר בשם הצעיל שם טוב ול"ה על הפסיק (חליל קט, זח) 'מאיבי' תחכמוני'יא, דהגה מהיצר הרע בעצמו יכול אדם למד לעבד את שמו יתברך, בכמו שהיצר הנע עשו השוק וצוץ לילך אפיקו שהוא רק חי שעה, מפל שכו שארכן לעבד את השם יתברך שהוא חי העולם, וזה מאיבי תחכמוני כי מצוקה לעולם הוא לילך.
(פ' פ"ר פטלה פ"ר ויל"ד י"ג נס"י ו"ל כ"ה ס"מ)

איתא בשם הצעיל שם טוב שארכן אדם למד מקהל אפלו מצר הרע, שאנו רואים הי"א יוצר הרע מפתח לאדם בחשך גדרו, וכל זה מאחר שבכרא מהבורה ברוך הוא שיחיה מפתח לאדם, וקשייפה לאדם אמי יהנה נופל חייהם מאדם לצער הנע. להתקזק עד יומר לפותות, על כן ארכן אדם למד מפניו באיך אני ראוי להרבך בברוא הכל, שנבראתני בברינה זו לרבק בברוא הכל, מה שיצר הרע מפתח אומי שארכן אחר עינים מה שענן רואה, להחתאות הפל, והוא עינים של נפולים ושבוריהם, שהוא יועל מאור עין, באיך אני ראוי שלא לשמע לפתחו אלא לתרבק בברוא הכל:
(חו' פ"מ פ"מ פ"י פ"ג פ"ה פ"ג פ"ה פ"ג)

אם זוכה אדם לעבדות השלימות אז גם איזובי ישלים אותו הוא היצור הרע ומלאך רע עשה (עדתם טללו מלומד ז"ה ז')

זראות בשביה אשת יפת הואר (רכרים נא, ז"ה). זהו גם כן הבטחה, כשיתן ה אלקייך בידך את היצור הנע. או זראות אין שהשכינה שהיא אשת יפת הואר היא בשביה' כבבוכו, ישותך בה לפחותה מן שביה' זיקחת לך לאשה, ורבנן:
(תל' מה' פ"ט פ"ט פ"ר ל' פ"ג ז"ה כ' מ"ט)

שמועתי פפורי (הצעיל שם טוב) וזהה עניין שחייבת צער הנע לעמיד לבאיין, שפוצץ מפנו קרע שהוא אוות, ונסחר וכרי והוא שמו יתברך וככ"י.
ודבריו פי חכם חניל:

(טולות יען יוקם פ"י קיטוט ר"ה ומה יוק)

בחיות רביינו (הרהוריך ובו אליעזר מודז'יקוב)

ילד לך נטמים עטה פעם מהך מעטה ילdom עדין קלדים, וגען צו מהינו הרה"ק מראפישין זיל נדנדי מוכמה. סטודק לרביינו, מה מעטה כלום יט לי יער שעומד עלי יומס ולילה נסמיini לעציות זלט יכולמי להמנגר גנדו. ויהמאל לו מהינו הך, הדרגה בטיטה ומטזון נל צהיר הצעעlein קומן נלצון מל נטלים ועוגה מללכם נלטאל נטווה, ולט ייט ולט יטקבוט ועוגנות כלהל נטווה, ולט ייט ולט יטקבוט יומס ולינה, הס צנ רהי נל נלמוד מין סיל"ר גוטי מוקר ודעתם בסגס מה מעסה כמומו להמנגר גנדו נל כוונך גלי רפיון. ג' דמשק אליעזר ח"ב עמי ט'

שמועתי פפורי (הצעיל שם טוב) וזהה עניין שחייבת מלאך הקבוחה והוא להוציא מפנו חלק הרע, שיטשאך מלאך קדר, ונעשה מן נבל לבק"ל, וזהו שבחוב (וכיריה יג, ב' ז'את רוח הפטמה אעכבר מן האנץ':
(טולות יען יוקם פ"י קיטוט ר"ה ז"ה לאג טעטמן)

אמר:

אמ"ת פ"ר שנייני תרפה דידי משה: 'משה רבינו אמר לישראל זה הורב אשר ציהה ה' תשע' ולא כי מהו הדבר, אי' בתהיב' זה הורב' וכו' אותו צהיר העברי מלכט והתי כלבם בצעה אחת ובויאה אותה וכו' קר היה עבורתכם מיהורת ליפוי שנאמר צפחים את ערלה לבבכם וכו' כל אחד מיישראל נקרא ומשל להעדי לתקן משה שמיוזה לאלה תנפש וכו' שהצעיר מתאמץ בגדנו והוא הסמין שהוא ובר מה שהאדם צריך לתקן.

וזהו שאמרו (סוכה כב) 'כל הגודול בחברו ג'רו גודול ממענו, ואמרו בכותינו זיל (ביב' טה) 'שְׁתִּין לְשֵׁם שֵׁם נַפְגָּן' והנמשל מוכן, כי בראשות שאנדריך כובשו ניש להשם יתברך תענגן מנה, הוא מתגבר עליו בכל יום, והוא כובשו וכתגבר על יצרו:

יש באמ"ת תדי חלי ולכון משכן יציר טוב בימינו וmeshken יציר הארץ בשמאלו, עיי' טוב ההתגברות נכלל הטעאל בימין וטמק הארץ ונעשה טוב, ואדרבה מסיעו לעכבה הש"י, וככמאר חול אל מלך יציר הארץ החוויא דשעמיטה לא הוא, כי עיקר הויזות החשך בעבויה בא מצד היזיר שמתוק וקסטור נשעה שנgeo, שהוא מה שבחוג ואהבת את נור בכל לבך בשני יציר נר ... שעיקר התשקה והחשך לעבדוה נשעה מהמתקה והזיהיר, שאון לך העוג שס' לבודא גודל מהו, שבד המטע מהפוך לטוב, ומה עם שהוא בעלם המעשה גושמי המבעבון גם כן, ובגוף חומר, ומכל מקום שבדה, על כן יש תענגן גודל להברוא ביה מהו. (מלש' ר' מ"ט ז' מ"ט)

ואה

לחים פרשת ושלת' ישותה מادرיך הרב הנאן החכם הירושלמי שטומאל שטומאל ולבליה פירוש הפסיק בקס שלום וודפה, ר' ז'רר שיציר הארץ הנברא להרטה, חבלתו ובוניה שלו הוא כובי, והוא בעזמו ר' ז'רר שלא ישמע האדם לאיל, רק שיטשה העברות הברוא שברא בשביל זה כדי להזכיר לאדם. חזו בקס שלום ר' ז'רר לא בקש שלום עם היצור הארץ או וודפה ר' ז'רר לא בקש הרורף אותו ולא תשמע אליו, והוא בעזמו ר' ז'רר בבר עביד, ורבני פ' חכם חן.

שם מן החק מקאודלין ז"ע, כשרואה האדם שיצרו מתגבר עליו, יאמר: ר' ז'רר של גולם, הלא כל עיקר כוונות היציה'ר הוא כדי שיגיע לן נתת רוח ע"ז, יניח אוות היציה'ר וועל איך דיר אלין טahan א נתת רוח.

היצור הרע אינו נהנה בה שמחתיו האדם ומורה אותו נגד רצונו יתברך, רק הוא מוכחה ורזה לשלות רצון קונו שבראו על מנת כן שיפחה ויסית את האדם לעשות היפך תhorimino הקדושה והאדם לא ישמע לו בכה יגדל שכור, ובאמת גם היצור הארץ ר' ז'רר שלא ישמע לו ולא יאהה לו, אך יתגבר לעז בבל עז וגבע וינצחנו, היציר הארץ כבר עשה שליחותו מה שהיה מוטל עליו הינו להסיטו ולפותו, אבל האדם לא ישמע לו אך ללחם מלחתו עימו וינצחחו ומהו משמה גם כן נתת רוח ותענגן ושעשועים להברוא יתברך ר' ז'רר, כמו על ידי היצור הטוב. כי מ"ט ר' ז'רר לו ר' ז'רר מ"ט)

ובכן האדיק עובד הוא, יודע ממלוכות
היאר הרע, ומילקטים שברורו עובד
הוא, שהוא מסכן. ותביד חמי צער יהיה,
איך להנצל טמוץתו ויזעך לתקהיר
אחרים מפקנת לסתים, זה יוסיף דעת
ויסוף מכואוב (והלה א' יה), מה שאין כן
הרשות טומחת בשמה גער קרע פקיד
ואומר שלום כי אין סכעה בונה קטעלים;
(תמלות יאנק יוסוף פל כי צעל דאס ורבלה זטזום)

ובו, וכן אמר לי אדרומיר נ"ע בה הולשון שעיקר
נסעה לצדיקים הוא זהה, הזכות לידע ולהכיר
בין מציאות לעבריות ולהבדיל ביןיהם.

ס/ה ג' ג/ג

ילך אצל הצדיקים השלימים ואו בוראי געטל
מהפניות, כי היצור הרע אין בו כח לשלוט
שם במקומות הצדיקים, וגם זאת שאותם באפשר
לבא לו איזה פניה בראוותו מעשה הצדיקים
שהוא וב' מאוד יותר לטבו בקרבו לאמר אין
אתנהה במעשי נגר מעשה הצדיקים.
(מלוע ליה מ' וס' מל' מל' מ'')

שְׁמַעְתִּי מִפּוֹרִי | הַבָּנָן שֶׁם מְזֻכָּן עַל
פסקוק (תהלים פט, כח) על מה
שרא בראת כל בני אדם, שהוא שאלת
וישבה, ששאל היצור הרע להשם יתפרק
בעת שעה משה רבנו עליי קפלות
עווצה כמה גבלאות. אם כן למה ישרא
בראתי, שהוא יוצר הרע, כי מי פתי יסוד
לשםך לו. ורקינה תשובה יכל בני אדם
шибירא בנגדו אדם בליעל ברכמות הגדי¹
שיהינה מסית ומרית וככ', אבל בני אדם
רצחה לומר כמו כל בני אדם שעם
צדיקים וכו'. כי בעית יציה המתדים פשר
צדיק קדם רוחת הנשמה בגוף. ונשה
למעלה קטרוג שנטעורה הס'ם בטענה
שהיה יחויר בני דורו למוטב, ומה יוציא
היצור הרע לפועל נגזרו ולמה נברא, עד
שנותני לו גם כן תלמיד חכם להרעד מן
שין יהודאי שיזיה נגר וזה תלמיד
תקם כשר ויתולץ מפכו, ומעתה
הבריחיה חפשי יש שזבק בנה או ננה,
כי זה לעפת זה עלה אל הוות. ודברי כי
תכם חן:

1. תמלות יאנק יוסוף פל צפחים דאס ומי נתן גבלוי

בְּשֵׁם הַבָּנָן שֶׁם טוֹב וְהַהְהָה עַל פְּסֻוק
(בכרבר יג, יז) עלו זה בגב' הואר
אותיות יגבג', כי העקר הוא להשתיד
מעשי. ולפעמים צריך לילך במחתרת
שלא יריגש היצור הרע בעגנויות. וזה הנה
ענין זוד מלך עליו השלום במאמר
(תהליט קויט, נט) 'חשבתי ררכוי', למקום
פלוני אני הולך (ויקיר לה, א'') בקרני שלא
ירגש, ואחר כך נאשיכה רגלי אל
עדתיך, וידיעים הם הדברים למשיכלים
בענייני עכורתה (ה'':
(ח'ם לפרש פ' זנרטס ד' ג' ג' נ'ס)

אם יבואו לו תאות עולם הזה, ירחיק
ממחשבתנו. ויבנה הפטאה, עד
שיהיה שנאי ומאט אצלו, גרגינו גרא
טוב על היצור הרע ומאנטו, וכהה יכניעם.
ושלא יהיה לו עצמות כל כל כל
ולפאות עולם קהה, אלא ארכבה ישמה
מאך במאה שהוא וווכח להכנייע החאות
לשם כבוד הבודה ותברך. כמו שאמרו
תנ"ל (שם פ'':) 'ישמחים ביטורים', בנה
במחשכה ויבנה אותה, יכיעס מאך
הקלפות, כמו שכתב בזהר (ח'א ק' נ'ס)
'צבר לubb' (תהליט קויט, ז' ד' לא אמשיך
לרעטה ולביה במר סטרא אחרא':
(ולא פריכס פ' ט' נ'ס)

אָמַר הַבָּנָן שֶׁם טוֹב וְאַתְּנוּ רַבְבָּ
הַפְּגָד [טְמָנוּרִיטְשָׁ] וְלִ שָׁם
אינו יכול להתפלל בשמה, מתקר לו
להחטוער עצמו לשמה בכל שמה
עלום הנה הנקשיות שיש לו מאיה
דקרין, ואחר כן החכם עניי בראשו
ונימשיך עוד שמה עלה קדרשא. וכן
לכל רבר מצה אס רואה אדם אינה
עכוב מטהאור שבעסה המעכב אותוין,
או ימן עזה לנפשו בבחינה זו הינה
מגה ובה שידי בה גרבא וליזילץ, והבן:
(גפלום זרעל (וילטט טפ'') ד' כ' ד' מ')

וזה שאמר 'חשבתי ררכוי וככ' רצה לומר
בכל רבר מצה או קדרשא, בהחלה
חשבתי ררכוי להאנתי הוגשמי. ואחר כן
נאשיכה רגלי אל עדתיך רצה לומר ררכוי
ההרגל שנוניל אצלי שלא לשמה און
עשויו לשמה. וזהו שאמר (תהליט שם, סכ)
'חצאות לילה אקסום' רצה לומר לתועלתי
הגשמי, כי מיד שיתעורר משביגנו לשם
שמעים אי אפשר, אלא 'חצאות לילה אקסום'
לצבי, ואו ברכבר הטעב יכול לגבר על
הטעב שניית חצאות. ורכברי פ' חכם חן'
והוא כל גROL. ללכד במחשכה זרה
בחילה, או בחתלה, שלא ימנע עברו זהה.
רק יגנב דעת היצור הרע ואחר כן יעשה
לשמה. ומי בונה: (תמלות יאנק יוסוף פל טוקה
ד' ז' יוסיך יאנק זפסוקים)